

MÉREGTELENÍTŐ

2016.04.szám

Kedves Olvasó!

Köszönjük a sok pozitív visszajelzést! Nagyon megkönnyíti a munkánkat, ha szinte megleshetjük, milyen arccal olvasod a történeteinket, a verseket, gondolatokat, amikkel megörvendeztetni akarunk.

Hisz az életünk csakúgy zajlik, mint bárkié, vannak derűs napok, és nehéz, lehangoló események. És minket is, mint bárkit, hol magasba repítenek az öröm, a szeretet hullámai, hol földre tepernek a sötétség, elkeseredés, fájdalom súlyos erői.

De ha csak egy csöppnyit segíthetünk Neked azzal, hogy a sötét napokon napfényt, derűt, pompázatos színeket vetítünk Eléd, már érdemes a magunk sötétjéből kikecmeregni. Bizony, néha minden erőre szükség van, hogy a Remény felülírhasa a bajokat, fájdalmakat, félelmeket, a Rossz erőket.

Hát így törekszünk a magunk és a Te napjaidat szebbé tenni, s Te a köszöneteddel visszamosolyogsz ránk, új erőt adva!

Így szövődnek egymás után a napok, és a lapok, amiket most is olvasol.

Kívánjuk, élj reményben, add tovább mindazt a szépet és jót, amihez hozzájutottál!

Szép Tavaszt, Megújuló Életet!

Garai Gábor: Jókedvet adj

Jókedvet adj és semmi mást, Uram!

A többivel megbirkózom magam.

Akkor a többi nem is érdekel,
szerencse, balsors, kudarc, vagy
siker.

Hadd mosolyogjak gondon és bajon,
nem kell más, csak ez az egy
oltalom,

még magányom kiváltsága se kell,

sorsot cserélek bárhol, bárkivel,
ha jókedvemből, önként tehetem;
s fölszabadít újra a fegyelem,
ha értelmét tudom és vállalom,
s nem páncélzat, de szárny a
vállamon.

S hogy a holnap se legyen csupa
gond,
de kezdődő s folytatódó bolond
kaland, mi egyszer véget ér ugyan -
ahhoz is csak jó kedvet adj, Uram

Aranyosi Ervin: Tavasz van, ébredj...

Tavasz van, ébredj fel,
tárd ki most a lelked!
Az élet virága
éledezzen benned!

A múlt ajtaját csukd be!
Nem visz már sehova!
Arra nem vezet út,
vissza ne nézz soha!

Életed folyója
jövőd felé árad,
múltba kapaszkodva
lelked csak kifárad!

Adj esélyt a mának,
engedd el, mi bántott!
Tapasztald meg, élvezd,
a jelen világot!

Most tudsz csak álmodni,
nagyot és merészet,
csak ez a nap tiéd,
éld meg az egészet!

Engedd el hát magad,
s csak sodródj az árral!
Lelkedet vidítsa,
napfény és madárdal!

Ez a nap a kezdet,
holnapod alapja,
nem lehet a lelked,
a tegnapiok rabja!

Tavasz van, gyönyörű,
a természet éled,
legyen hát bizalmas,
tündöklő reményed!

Az élet gyönyörű,
ne várd hát halálod!
Keresd szebbik felét,
hiszem, megtalálod!

Nézz csak a világra,
tekints fűre, fára,
nem gondolnak múltra,
mindig csak a mára!

Tanulj meg hát tőlük
a jelenben élni,
bízz a teremtődben,
s nincsen okod félni!

Félelem, düh, harag,
mind csak visszahúznak,
poklot teremtenek,
benned háborúznak!

Szüntesd meg csatáid,
emeld fel az arcod,
csak önmagad ellen,
vívtad ezt a harcot!

Vedd le szemellenződ,
kezdj el végre látni!
Csak szerető lélek
képes jobbá válni!

Magad miatt tedd meg,
lelked megnyugodjon,
hogy az öröm, béke
benned győzni tudjon!

Tavasz van, fogadd el,
újuljon meg lelked!
Magad és világod
kell most ünnepeled.

"Vallás"? Vagy titokzatos, örökké élő szeretet?

A kiváltságos bolygó

„1977 nyarának végén történelmi jelentőségű küldetés indult útnak.

A Voyager 1 és Voyager 2 űrszonda a Föld gravitációjától elszakadva, a Naprendszer távoli szegletei felé vette az irányt. Küldetésük elsődleges célja a négy nagy távoli bolygó volt. A Jupiter, a Szaturnusz, az Uránusz és a Neptunusz.

A Voyager űrszondák 13 éven át vizsgálták közelről ezt a titokzatos világot, fontos adatokat és lenyűgöző képeket küldve vissza a Földre.

Különböző látószögű kamerák segítségével példa nélküli képeket készítettek az otthonunk közepét jelentő csillagról - a Napról - és hat körülötte keringő bolygóról. Egyikük egy halvány, fénnel körülölelt pöttynek látszott a képeken. A Föld volt. Csaknem 6,4 milliárd kilométeres távolságból nézve.

Miközben a világ figyelmesen szemlélte ezt a pöttyöt, a Föld céljával, jelentőségével és sorsával kapcsolatos néhány időtlen kérdés új fontosságot kapott, és régmúlt korokhoz hasonlóan ismét feltettük maguknak a kérdést, hogy vajon milyen szerepet játszik a Föld a mindenségben.

Sokszor hallottuk, főleg a XX. században, hogy a világegyetem nem törődik velünk, hogy az ember egy hatalmas világegyetemben él, ami nem a hozzánk hasonló lények számára készült, és az élet véletlenül jött létre ezen az aprócska bolygón, ami egy jelentéktelen csillag körül kering, egy hétköznapi galaxisban, egy hatalmas és cél nélküli világegyetemben.

De vajon tényleg ez a helyzet?”

A kiváltságos bolygó című dokumentumfilm erre a kérdésre próbál választ adni. Csillagászok, kutatók megfigyelései, tényszerű megállapításai tudatják velünk, hogy csak a Tejútrendszerben lévő 100.000 Milliárd csillag között az a halvány pötty, a Földünk nagy valószínűséggel egyedül rendelkezik mindazzal a feltétellel, mely ahhoz szükséges, hogy rajta komplex élet kifejlődjön, fennmaradjon.

És ez még nem elég, mert a Mindenségben elfoglalt helyünk arra is alkalmassá tesz, hogy innen kiláthassunk, tudományos megfigyeléseket, felfedezéseket tegyünk arról a hatalmas világról, amit Mindenség névvel tudunk leginkább jellemezni. Hogy megismerhessük, még ha ez a megismerés végtelen, soha be nem fejeződő folyamat is.

Ha mindezt megnézi bárki a youtube-on a <http://idokjelei.hu/2016/03/a-kivaltsagos-bolygo/linkre> kattintva, bizony az ámulat után kinyílik előtte a világ. Kérdések támadnak, válaszok sejlének fel.

Ki az a Teremtő, aki tér-és idő kategóriákon kívül Örökké Létező, aki mégis gyönyörűségét leli abban, hogy olyan pici Otthonban, mint a Föld, olyan különleges teremtményt alkosson, mint az Ember?

És amikor ennek az embernek a fejlettségét megfelelőnek találja, elküldi hozzá emberré testesült Fiát, hogy hírt küldjön Önmagáról! Arról, hogy Ő minden egyes emberben ott él, és Szeretetről, teremtményei utáni vágyódásáról üzen. Hogy az ember szabad döntése lehet, hogy felveszi-e Vele a kapcsolatot.

És nem erőszakos, nem kényszerít. Csak vágyik megosztani a titkait ezzel a teremtményével, ezért ad meg neki minden lehetőséget. Arra is, hogy a természetében rejlő rossz késztetéseitől – erőszak, agresszió, bosszú – megszabaduljon. Mert Ő, az emberségét teljesen megélt Küldött végérvényesen legyőzte ezt a Rosszat. Lehetőséget teremtett arra, hogy segítségével az egyedi ember is megtegye ugyanezt. Megszabadította az embert a Rossz hatalomtól. De nem kényszeríti erre.

A Küldött átment a teljes kiüresedésen, átment a Halálon, hogy újra éljen, hogy téren-időn kívüli életét folytassa. És hívja az embert ugyanerre az útra, hívja és várja.

Lehet, hogy amit az ember évezredekig „vallásnak” nevezett, és paragrafusok tömkelegét zsúfolta bele, az egy ilyen valóságos, titokzatos és mégis érthető Szeretetkapcsolat a Mindenség Teremtőjével? Hogy ez a Karácsony és a Húsvét jelentősége?

Te mit gondolsz erről?

Somlyó György: Mese a szélről

Itt volt, s nem tudtuk, kicsoda.

Szólt hozzánk egy öröktől ismerős és soha meg nem érthető nyelven.

Tetőtől talpig beburkolt megfoghatatlan anyagába.

Kikerülhetetlen volt, mint a sors.

Tudjuk, hogy éppily érthetetlenül majd újra visszatér.

De honnan?

Most hol van, ki volt és hová lett a szél?

Richard Rohr: Bensőséges kapcsolatban mindennel

(részlet a Halhatatlan gyémánt c. könyvből)

„A nagy és rejtett titok a következő: a végtelen Isten keresi és óhajtja a bensőségességet az emberi lélekkel...Ha egyszer megtapasztaljuk ezt az intimitást, csak a szerelmesek meghitt nyelvén tudunk beszélni róla. Az ember legnagyobb titkai és legmélyebb vágyai rendszerint kiderülnek mások számára, sőt, ő maga is felismeri szomorúság, kudarc esetén, amikor nagyon sebezhetőek vagyunk, vagy amikor teljes biztonságban érezzük magunkat olyasvalakinek a karjában, aki szeret minket. Ezért van az, hogy a „kicsinyek” hatalmas előnnyel indulnak. Amikor a sebezhetőség jegyében történik a találkozás, mindkét fél növekszik: nagyobb és jobb emberek vagyunk utána. ...Akik elkerülnek minden intimitást, rendszerint nem tudják mélyebben, kik is ők. Isten csak akkor fedheti fel biztonságosan saját bensőjét, amikor a gyengédségben elidőzünk. Az öntelt emberek mindig kívülállók maradnak az isteni szeretet misztériuma számára, mert folyton visszaélnék vele. Keménységüknel fogva aláássák a lehetőségét, elzárják kölcsönös áramlását. *A szeretet óhatatlanul így működik: csak akkor tudunk többet adni, ha látjuk, hogyan használta a másik a szeretet első adagját, hogyan lelte örömét benne.* Megnyitotta a csatornát, vagy elzárta? Az isteni szeretet folytatja örök kiáradását, míg csak vissza nem élünk vele, vagy meg nem tartjuk magunknak. Ha megpróbálunk visszaélni a végtelen szeretettel, „elrejtőzik”, és nem tudunk mélyebbre hatolni. *Ezért maradnak meg sokan a „vallás” szintjén, és bizonyára erre utal Jézus, amikor kijelenti: „Akinak van, annak még adnak, hogy bővelkedjen, de akinek nincs, még azt is elveszik, amije van.”*(Mt 13,12) Ez nem spirituális kapitalizmus, egyszerűen így működik a szeretet... A kölcsönösen elfogadott üresség a végső védőhálója minden szeretetnek, és a Szentírás még Istent is úgy ábrázolja, mint akinek valamiképpen „szüksége van ránk.” A szeretet alapvetően az alázaton belül működik. ...Isten létünk minden pillanatában vállalja ezt a kockázatot, ám a legtöbbünk elfut egy ilyen isteni csábítás előtt: „nézd, a tenyerembe rajzoltalak.”(Iz 49,16) ...Mindig a szegénység pillanata a bensőségesség pillanata, még Isten részéről is. Valamennyien erre a megnyílásra várunk és vágyunk... Szinte lehetetlenség beleszeretni a méltóságba, hatalomba, vagy a tökéletességbe. Bizonyos szinten a szeretet csak egyenlők között születhet meg. A keresztények abban hisznek, hogy Isten valamiképpen egyenlővé tette magát velünk, amikor az emberi *Jézussá* vált: ez a név kétségtelenül a sebezhető Isten neve.

...Azok az emberek, akik megkockáztatják az intimitást, mindig boldogabb és sokkal valószínűbb emberek. Ők úgy érzik, rengeteg fogódzójuk van. Azok viszont, akik kerülik a bensőségességet, mindig egy kis és körkörös világ rabjai. A bensőségesség az egyetlen ajtó, mely az emberi vagy isteni szeretet templomába vezet.

...Úgy vélem, nagyon erősen kell akarnunk, hogy szeressünk és szeressenek bennünket, máskülönben sohasem indulunk el e különös templom felé, sohasem találjuk meg Igaz Énünket...”

Csengery Kristóf: Előleg

Ahogy ez a hűvös reggel megtalált,
tompán és szürkén és egykedvűen,
talán az örökkévalóság is olyan lesz:

miként az esővíz a talaj láthatatlan
hajszálereiben, elfolyik a fájdalom,
a harag, a törekvés, a kétely. Marad

a vértelen elfogadás. Tömbszerűen és
megmunkálatlanul heverünk az isten
asztalán: dolgozhat rajtunk, ha akar.

Catharina Östman: Köszönöm, Istenem...

Köszönöm, Istenem,
hogy nem feleltél a kérdéseimre,
mielőtt megértetted velem,
hogy miért is kérdeztelek.
Csak most vagyok képes
megérteni a válaszodat.

Váci Mihály: Öreg ember tavasza

Barackos lejtő, húsvét illatok,
ágak között szellő imádkozik,
a megmetszett gallyak arany sebén
cseppenként csordul, könnyezik a csend.

Mélyről az úton, mint barna sóhaj,
görnyedt ló, szekér, rajta egy öreg:
a gondok ráncos zsákja, bús batyu.
Keresztet vet a leszállás előtt.

Lovacskája édes füvet legel,
ő meg pohárra szokott ujjai
kéreléseivel pipára gyújt,
s egy mise időt így megáldozik.

Ollót csattogtat, alig lát eget;
ujjaival olvassa a rügyek
jeleit, mint a vakok a betűt,
s kikopogja a fák halk jajait

Móra Ferenc: Öreg ember, öreg fa

Az öreg diófa alatt legjobban szerettem ülni kisgyerekkoromban, ma sem tudom bizonyosan, miért. Dió nem termett már rajta, már nyár derekán sárga levelek aranyesője pergett le róla, zuzmós, mohos ágain énekes madárka nemigen pihent meg. Volt nekik hova szállni, virágos bokrokkal megáldott gyümölcsfákkal telis-tele volt az udvarunk.

Hát hiszen, nem mondom, nem haragudtam én az almafára se, a császárkörtefákkal meg különösen szerettem barátkozni, hanem azért az én fám mégiscsak az öreg diófa volt. Azt hiszem, azért szerettem, mert én olyan kicsi voltam, ő meg olyan nagy. A legnagyobb az egész kertben. Én ugyan azt hittem akkor, hogy az egész világon ez a legmagasabb fa, és hogy ennek a hegyiből már be lehet látni a mennyországba.

Mindenféle ákombákom is volt belevésve az öreg fa derekába, s én azokon nagyon sokat elnézelődtem. Girbegurba betűk, nagy papmacska-hernyók gyanánt feketéllettek a fa kérgén, s az édesapám mindnyájáról tudott valami történetet. A karjára emelt, ha jó kedve volt, s néha sírva, néha nevetve mutogatta a furcsa bemetszéseket.

- Ezt a szívet én vágtam bele nagy deák koromban. Bele is tört a bicskám. Azt Pista bátyád faragta, emezt meg az Ágneska nénéd. Hát ezt a csillagot látod-e? Azt még nagyapónak az édesapja véste, mikor én akkora voltam, mint te most. Nézd, ott meg egy törött kard van a fába vágva, bilincs van a markolatán. Ezt nagyapó vágta bele, mikor bujdosott a szabadságharc után, mint honvédtiszt.

Édesapámnak ilyenkor mindig könnyes lett a szeme, én meg mindig elnevettem magamat.

- Nem hiszem én azt - csóváltam meg a buksi fejemet.

- Mit, te?

- Hogy azt a rajzot nagyapó csinálta volna. Hiszen az van a legmagasabban. Létrán se érne nagyapó odáig. Hiszen ő is olyan kicsi, mint én vagyok.

- Kis oktondi vagy te - adott barackot a fejemre édesapám.

De én tudtam, hogy nagyon okosan beszéltem, mert nagyapó nagyon kicsi és gyöngye volt. Nem is tudott már másképp járni, csak botra támaszkodva. Nem is igen járkált különben, csak üldögélt a nagy karosszékben. Jó időben a tornácon sütkérezett, szeles, esős napokban a kályha mellett. Mióta az eszemet tudom, sohase láttam, hogy dolgozott volna. Csak eregette a füstmacskákat a nagy tajték-pipából, és nézegetett mindenféle régi könyveket, amikbe cifra papirosok voltak raggatva. Ezeket Kossuth-bankónak hívták, és nagyapó igen szerette simogatni őket. Ilyenkor föl is csillogott a szeme mindig, bár máskülönben fáradt és szomorú szokott lenni a nézése. Egyszer hallottam is, ahogy vacsora után fölsóhajtott:

- Pihentető Isten, mikor vetsz nekem ágyat?

És akkor nagyon elcsodálkoztam azon, hogy édesapám is, édesanyám is sírva borulnak nagyapóra, és addig csókolgatják a kezét, míg csak el nem mosolyodik nagyapó.

- Ugyan mért uralják úgy? - tűnődtem magamban. Sehogy se tudtam fölérni ésszel, hogy ugyan miért olyan nagy úr ez a nagyapó. A legnagyobb az egész házban. Mindig őtőle kérdezik meg, mi legyen az ebéd. Mindenki kezét csókol neki. Ha elszendereg, mindenkinek lábujjhegyen kell járni. S a velőcsontból én mindig csak a felét kapom a velőnek, a másik felét a nagyapó pirított kenyérére teszik.

Nekem bizony sehogy se ment a fejembe ez a dolog, s egyszer, mikor az édesapám séta közben azt kérdezte tőlem, hogy mi szeretnék lenni, ki is mondtam a szívemen valót: - Nagyapó szeretnék lenni.

- Ugyan miért? - mosolyodott el édesapám.

- Azért, mert az semmit se dolgozik, mégis mindenki az ő kedvét keresi.

Édesapám elkomolyodva nézett rám. - Hát aztán te azt hiszed, hogy ez nincs rendjén?

- Én nem tudom - mondtam egy kicsit megszeppenve. - Te azt szoktad mondani, hogy aki nem dolgozik, ne is egyék.

- Igazad lehet - fordult el az édesapám, s hamarosan befejeztük a sétát.

Délben csak hárman ültünk az asztalnál. Nagyapó elkocsikázott valami régi barátjához.

- Most az egész velő az enyém lesz - örvendeztem előre, s csak akkor vettem észre, hogy nekem nem is terítettek. Rózsás kis tányérom, aranyos kis poharam nem volt az asztalon.

- Hát énvelem mi lesz? - kérdeztem hűledezve.

- Te most nem kapsz ebédet, igazságos Mátyás - kanalazta édesapám a leveskét. - Aki nem dolgozik, ne is egyék.

- De én még nem tudok dolgozni - borultam sívszakadva az asztalra.

- Nagyapó pedig már nem tud dolgozni - simogatta meg apám a hajamat. - Belátod már, buksi, hogy milyen oktalanságot beszéltél?

Megszégyenlettem magam, és most már nem esett jól az ebéd, akárhogy unszoltak is. Alig vártam, hogy megcsókolhassam nagyapó kezét. Kérdeztem is, mikor jön haza.

- Mire az öreg diófát kivágjuk, akkorra itthon lesz.

Tán azóta se éreztem olyan fájdalmat, mint akkor.

- Nem engedem, nem engedem az öreg fát! - borultam az apám elé.

- Miért, fiacskám? Levelei úgyis hullóban, ágai száradóban. Ezrivel termette száz esztendőn át a gyümölcsöt, egyet se terem már. Öreg fa nem haszonra való.

- Az öregségéért kell megbecsülni - hajtottam le a fejemet.

Mire fölemeltem, akkorra mögöttem állt nagyapó is, s ahogy a szívére ölelt, szépnek, nagynak, méltóságosnak, égis érőnek láttam, mint az öreg diófát.

Füle Lajos: Teremtél-e

Azért vagy itt, hogy hivatásod töltsd be.
Isten sokáig vár a jó gyümölcsre.
Míg napjaid a semmibe peregnek,
hány gondja, kínja vár az embereknek,
hány könny, kiáltás, fájdalom a testben!
Maradt-e szív, kéz miattad üresen?
Van-e magány, mi ellenedre szólhat?
Teremtél-e az Örökkévalónak?

Kell-e az Ige akkor is, ha vádol?
Tanultál-e a meddő fügefától,
vagy ürességed látszatokkal fődted?
A „Még egy év” is lassan már mögötted,
maholnap véget ér a földi élet...
Felmérted-e, hogy mennyi év mivé lett,
s mi lesz, ha ez már az utolsó hónap?
Teremtél-e az Örökkévalónak?

Harsányi Zsolt: Érett gyümölcs

Bár voltam, attól még nem éltem,
Félálom volt ez és nem élet.
halvány tudattal, nem-eszmélten
bennem eddig rekedt a lélek.
Ti néztétek ez alvó lelket,
mely olvas, tapasztal, szerelmes,
tréfán nevet, műtétkor retteg,
pályát is futhat. De még nem lesz.
Így éltem én ötvenhat évig,
Míg Isten gyümölcse, megértem.
Felébredtem. Most véges-végig
a szunnyadott múltat megértem.
Kéj, láz, bánat? Zöld éretlenség.
Petéből hernyó, s abból báb lett,
most ebből lepke, szépség, fenség,
éber tudat és valóság lett.

Most már belőled felocsúdtam,
homály, álom, szendergő létem.
Tudom tudattal, mit nem tudtam;
Tudattalan készültem. Éltem.
Vágy, hír, keserv, ha volt, csak
agyrém.
(Alvó élet, be megkínóztál.)
Most körülnézek, mint a napfény.
Isten részeként vagyok már.
Hogy ezt tudjam, ezért születtem,
Hogy tudatom Istenné váljék.
Végre vagyok. Végre fény lettem.
Múltam, amit vetek, csak árnyék.
Ez a földi halált jelenti,
Amely után minden kitarul.
Szép titkomat nem tudja senki.

Az ért gyümölcs lehull a fáru.

Szabó Magda: Sohasem

Én nem akartam sohasem.
Nekem nem olvadt ereszem,
ha március jött, s szerteszét
tördelte a szomszéd jegét.
Én nem akartam emberi
sorssal, mint hinta, lengeni
mélyből magasba s újra le;
tengerbe vágytam szüntelen:
fövénybe fúrni hátamat,
hallgatni, mint a nagy halak,
és nem bukni a fénybe fel,
és nem követni éneket,
ha lengenek a fátyolok,
ha zengenek a távolok.

Én nem akartam sohasem,
s most olvadt testtel, részegen
sodorsz sodroddal, szerelem.
Látsz ismeretlen szívemig,
forgatod fénylő csontjaim,
pörgeted súlyos súlyomat,
mosdatsz magadban, áradat,
szemem kútjába fényeket
dobsz, nyelvemre beszédeket.

Én nem akartam, szerelem,
szájadból inni sohasem,
s most tikkadt szájjal keresem
hűvös szád ízét, szerelem.
Sószagú, zúgó felszínen
lebegve – néha – a vízen
lefele fordul a szemem,
s a némaságom keresem,
mely lenn maradt a víz alatt,
őrzik szigorú kardhalak,
s körötte hunyt szemű csigák
s fehér korallok alszanak.

Jónás Tamás: Csak várlak

várlak csak várlak és azt remélem
nem áll az idő csak minden héten
meg-megpihen úgy öt-hat napra
hogy magamra hagyjon és ne magadra
várlak csak várlak a terek unnak
nyitva a szemem bár minden szunnyad
nézlek és várlak és nem beszélek
nem adlak ki a pletykás reménynek
várlak és várlak és nem kérdezlek
mikor kellene már megérkezned
mikor indultál és nem mert fájna
felém indultál vagy más irányba
várlak csak várlak már neved sincsen
hagyom a koldust hogy megérintsen
hagyom a szagát hogy belémszálljon
nincs ruha rajtam te vagy a ruhámon
várlak csak várlak még hit sem kell ehhez
kitartásom is sikert feltételez
várlak és nem tudom mihez kezdek
ha megszépül arcom a tenyerednek

Őri István: Döbbenés

Néha rádöbbenek, hogy bármikor elveszthetlek,
S arra, hogy nem elég,
ha csak egyszer mondom, hogy szeretlek.
Hogy bármikor történhet veled, vagy velem valami,
Hogy milyen jó hangodat hallani.

Arra, hogy milyen nehéz néha őszintének lenni,
És milyen könnyű egy szóval megbántottá tenni.
Hogy meg kell mondani, ha valami fáj,
Arra, hogy mindent tönkretelhet egy összeszorított száj.

Hogy túl rövid az élet arra, hogy veszekedjünk,
S, hogy mindig csak jobb sorsot reméljünk.
Arra, hogy mindig kell, hogy legyen erőnk arra, hogy nevéssünk,
És mindig kell idő arra, hogy szeressünk.

Böjte Csaba: Az irgalmasság iskolája – A kételkedőknek jó tanácsot adni

Böjte Csaba ferences szerzetes a Ferenc pápa által meghirdetett rendkívüli szentévből „Az irgalmasság iskolája” címmel beszédsorozatot indított. A március 6-án Mátraverebély-Szentkúton tartott elmélkedésében az irgalmasság lelki cselekedeteinek harmadik állomásáról beszélt.

Elméltedése elején az egyik legszebb irgalmassági cselekedetnek nevezte, hogy a tanácstalan embernek **tanácsot adunk**. A mai ember határozatlan, és a tanácstalan embernek jó dolog tanácsot adni. Hangsúlyozta, hogy napjainkban sokszor bizonytalanság uralja életünket: szállnak az évek, üresjáratban, míg nem tudjuk eldönteni, mihez kezdünk. Ószövetségi példával mutatta be, hogy az ember életében régen is jelen volt ez a bizonytalanság. Illés próféta megkérdezte az emberektől: „Meddig akartok még kétfelé sántikálni?” Aztán meghívta a papokat, két oltárt raktak, az egyikben Baál papjai, a másikban Illés helyezte el az áldozati bárányt. Illés imájára kigyúlt a máglya, és akkor az emberek döntöttek az egy igaz Isten, az Atya mellett.

Az Újszövetségből Mária példáját állította hallgatói elé. Mária, a Jótanács Anyja szépen és könnyen tud dönteni. Amikor az angyal meglátogatja, rövid beszélgetés után egy életre szólóan megszületik a döntése: „Legyen nekem a te igéd szerint.” Igent mond Istennek, és egy életen keresztül meg is tartja ígértét, döntésének súlya pedig az egész világra kihat.

Amikor Kánában elfogy a bor, Mária azt mondja az embereknek: „Tegyétek meg, amit fiam mond.” Mária szavára nekünk is jobban kellene bízunk Isten akaratában. Legyen bátorságunk bízni Jézus Krisztusban, legyen erőnk irgalmas szeretettel megerősíteni testvéreinket Jézus igéjében!

Jézus mindig biztatja, bátorítja az embert: „Ne féljete, veletek vagyok, legyőztük a gonoszt.” A gonosz lélek az örökké pánikol, elbizonytalanít, így nem bízunk a mennyei Atya által teremtett szép világ jövőjében. Jézus bíz benne, tudja, hogy az Atya nem teremt selejtet. Karácsony éjszakáján közénk mert jönni egyedül. Milyen szép ez a bizalom – emelte ki Csaba testvér. Életét a kezünkbe meri helyezni. Nem hátrál meg, pedig sok nehézségen megy keresztül; nem kezd el vitatkozni, civakodni, folytatja a munkáját. Érdemes rá figyelni, az életünket az ő törvényei szerint folytatni.

Böjte Csaba Jézus húsvét előtti napjait idézte fel annak érzékeltetésére, mennyire bízunk Ő bennünk, és kéri, mi is bízunk benne. Jeruzsálem falai előtt Jézus leborul, sír, de nem adja fel, kitart. Virágvasárnap bevonul a városba, megpróbálja újra összegyűjteni az embereket. Néhány fiatal hozsannát kiált, a tömeg azonban közömbösen hallgat, húzogatja a vállát. A reménytelenség, a bizalmatlanság kerekedik felül. Eljutunk nagycsütörtökig, amikor az egyik tanítvány elárulja a mestert. Az Olajfák hegyén vérrel verejtékeznek. Mégis köztünk marad, vállalja a nagypéntek végtelenül fájdalmas óráit, mert hiszi, hogy érdemes értünk meghalni. Ha egyedül te lennél a földön, nagypénteken Jézus érted is vállalta volna a kereszthalált –

tette hozzá a történethez Csaba testvér. A kereszten haldokolva azt mondja: „Atyám, bocsásd meg nekik, nem tudják, mit cselekszenek.” A kereszten is bízunk bennünk.

Mária ehhez a Jézushoz küld minket, aki feltámadása után is bízunk az emberben, pedig az emmauszi tanítványok rosszkedvűen indulnak haza: nekik elég volt ennyi, van elég dolguk otthon. Jézus szembe jön velük, így elmondják neki a saját történetét. Bőjte Csaba arra buzdította hallgatóit, olvassák el újra és újra ezt a történetet. Jézus türelmes, nem oktatja ki a tanítványokat, nem tesz szemrehányást. Elkíséri őket, vigasztal, bátorít: lángolt a szívük, míg hallgatták őt. Lánggra gyúlt szívvel képesek visszazaladni Jeruzsálembe és megerősíteni társaikat, hogy van remény. Jó lenne, ha mi is hagynánk, hogy megtöltse a szívünket reménnyel, fénnel, erővel, amikor kilátástalannak érezzük az életünket.

Bőjte Csaba megosztotta hallgatóságával, hogy sokszor maga is Mária példájából merített erőt. Elmesélte, hogy az alapítvány kétéves működése után elfogyott a pénz, a türelem, egyedül maradt. Akkor a kezébe vette a Szentírást: ott nyílt ki, amikor a Szűzanya a Fiával bemegy a jeruzsálemi templomba. Az agg Simeon és Anna próféta asszony köszöntik, és azt is elmondják neki, milyen nehéz lesz az élete. Ő előremegy az oltárhoz, és megköszöni az Úrnak, hogy rájuk bízta a gyermeket, hálából két gerlét mutat be áldozatul. Nem nyafog, nem követel semmit, hanem megköszöni, hogy Isten méltónak találta arra, hogy rábízta drága szent fiát. Az olvasott történet hatására Csaba testvér meggyújtott két gyertyát, és ő is megköszönte Istennek, hogy rábízta a gyerekeket. Arra gondolt, nem tudja, hogy fogja megoldani a helyzetet, ő egy szegény, egyszerű, vidéki pap, de hálából meggyújtja a két gyertyát.

Arra jött rá, hogy valójában nem feladatot bízott rá Isten, hanem lajtorját engedett le az égből számára. A ránk bízott feladat ez a lajtorja, amelyen felemelkedhetünk a mennyek országába. A férjed, aki talán goromba, a feleséged, aki talán zsémbes, Isten drága ajándéka, lajtorja, amelyen felmehetsz a mennyek országába. Feladatodat felvállalva felnőhetsz oda, hogy Isten jobbára ülj.

Kis Szent Terézt idézte, aki szerint nincsenek nagy és kis dolgok, csak nagy és kis szeretet van. Mária a legkisebb, hétköznapi dolgokat nagy szeretettel végezte. Mindannyiunknak van feladatunk. Bár mi se adnánk fel a ránk bízott feladatokat! Csaba testvér az elvált embereket említette, akik elengedték a feladatot, amit Isten rájuk bízott; a fiatal papot, aki néhány év után meggondolja magát... Ne hátráljunk meg olyan könnyen! Biztassuk egymást, ne hagyjunk senkit elveszni, bandukoljunk együtt a mennyország felé! A mennyei Atya képes befejezni a jó munkát, amit elkezdett az emberben, a családjában, a gyermekében. Fontos biztatni egymást a jóra, a szépre. Ne hagyjuk, hogy a gonosz lélek besározza az Isten alkotta szép világot.

Részlet egy levélből...

Kérdéseket felvető önvallomás egy levelező partneremtől:

„...Szerintem borzalmasan langyosak vagyunk, még mi is!!!! Mert a hülye társadalmi felfogásunk ezerfelől súgja, hogy mindig magad (családod) legyél a központ. Pedig a KERESZT a középpont, és hogy Jézus néz rám a két szemedből! És miért a szomszédhoz viszonyítjuk magunkat, miért nem az afrikaihoz?

Sehol nem látom azt a Bibliában, hogy kíméld magad. Sőt csak inkább az ellenkezőjét: „ aki meg akarja menteni életét..”.. és az özvegytől még az utolsó csepp olaját is elkérik, a másik meg az utolsó két fillérjét is bedobja, vagy az egy szem fiát is fel kellene áldoznia..... S a szenvedésben, vagy börtben sem igen van mértékletesség, ld. Jób, Jézus, Keresztelő János, Szt.Pál, Pio stb.! Hol van ez megírva, hogy légy mértékletes a jóban, nehogy nagyon kifáradj? Inkább csak ilyeneket látok, hogy add el mindened, meg ne a magadéból, a feleslegedből adj, hanem magadat add!

Szegény Jézus is mennyire fáradt lehetett, mikor elaludt a hatalmas viharban, miközben hánykolódtak a hajóval, ez halálos fáradtságra vall..... Meg már menekülnie kellett a tömegetől..., szóval Ő teljes gőzzel odatette magát. Éjjel is nyugodtan felkereshették, azt sem utasította el,...biztosan felkelt álmából és szépen elbeszélgetett Nikodémussal, hulla fáradtan is.....És Szt.Pál a versenypályán? Hol van az, ahol azt kiabálják a versenyzőnek, hogy kicsit lassíts? A futónak a lelkét is ki kell adnia a babérért! És még mindig azt kiáltják, hogy tovább, tovább, mindent bele!

Hát én csak ezt a versenypályát ismerem! ha csak félgőzzel, vagy félszívvvel tesszük oda magunkat, az nem lesz elég. Jézusnak sem volt elég, pedig szívesen elkerülte volna a kereszthalált. De azért nagyon benne volt a pakliban, mert különben az emmauszi tanítványoknak hogyan magyarázta volna meg a jóval előbb íródott írásokból, hogy ezeket el KELLETT szenvednie a Messiásnak! Szóval azért mégis csak elkerülhetetlen volt! A prófécia beteljesedett.

Ja, és természetesen nem Jézusnak vagy Istennek nem elég, hanem az emberek megmentéséhez nem elég, mert a sátán sem félgőzzel dolgozik!...”

Váci Mihály: Messze-hívás

**A fű zölden kiált,
kéken suttog az ég;
mint hívó trombiták
harsog a messzeség.**

**S az erdők felszakadt
sötétzöld sóhaja;
a hegyek bágyatag,
kékellő kórusa!**

**A szél, a lágyn vonó,
hegedül csábítón
a halkán dúdoló
nyírfa-ág húrokon.**

**És ellágyul a föld,
amerre elmegyek,
elém omlik a rög,
csendben peregni kezd.**

**Elöttem fű fakad,
a nyomomban virág;
a föld is meghasad,
ha várok még soká!**

Kalász Márton: Hol az ég, hol a föld

**nevessél; fúj minket egymás felé
ez a nyarat-tördelő szél is mindenünnen
nézz rám; öröm, boldogtalanság
almon szép fészkek, túródik szemünkben**

**hol az ég, hol a föld volna fölül
ha e mindenség is egyszer tanulna minket
óvatos ujjal, gyöngéd ajakkal becézzük
míg ácsorgunk, titkolt érzéseinket**

Somlyó György: Kétféle jelenidő

**ami volt s már nincs
az többé sosem lesz
de mindig van**

Somlyó György: Mesék a mese ellen

Mese a virágról:

Járok-kelek a szobában, feltérdelek a székre az íróasztal elé, könyvbe lapozok, rágyújtok, iszom egy kortyot, szavakat keresek...

A nagy rózsaszín peónia mozdulatlanul áll a vázában.

Veszem a kabátom, elmegyek hazulról, futok a dolgom után, az után, amiről azt hiszem, hogy az én dolgom, hazaérek...

A peónia ugyanott áll, felém fordulva, rámnéz nagy sziromfejével.

Szakadatlanul rámnéz. Nem un meg. Egészen kitárulva, olyan, mint egy tágranyílt szem, mint egy hangszóró, mint a Notre-Dame óriás rozettája.

Hogy fejezzem ki magam?

A peónia nem akarja magát kifejezni. Azonos önmagával, minden további nélkül. Attól olyan gyönyörű. Pedig csupa érzékenység. Ha elmegyek előtte, lépteim gyenge hullámozása a padlón már elég, hogy minden szirmát megborzongassa.

A növényi lét után sóvárgok? Az öntudatlanság nem-emberi vigasza után?

Nem. Csak, hogy olyan magától értetődően legyenek önmagam, mint ő.

Nem virág szeretnék lenni, mint ő. Csak annyira ember, amennyire a virág virág... A nagy rózsaszín peónia...

Mese egy nehéz pillanatról:

Nem történt semmi különös.

Elöttem az íróasztal, az ablakon túl a koratél szürkésfehére, mellettem a telefon békés zöld szörnyetege most nem is sziszeg rám, nem történt semmi különös. Minden olyan, amilyen.

Vagy talán éppen az, hogy minden olyan, amilyen?

Vagy az, hogy egyszerre mégis más minden – attól Más, hogy egyszerre teljesen befészkeletti magát az, ami éppen olyan, amilyen?

A telefon nem sziszeg rám, a koratél tompa színei ottkünt, mögöttem a könyveim, és minden ugyanolyan, mint egy pillanattal azelőtt, nem történt semmi különös.

Csak éppen ordítanom kellene. S csak éppen hallgatok

Mese az írásról:

Elűzöm magamtól a kétségbeesést, hogy írhatok.

Írok, hogy elűzzem magamtól a kétségbeesést.

Nem kellene-e egészen átengednem magam a kétségbeesésnek ahhoz, hogy írjak?

Nem kellene-e egészen felhagynom az írással ahhoz, hogy elűzhessem magamtól a kétségbeesést.

Mese a versről:

Verset írni azért jó, mert abban az ember még jó is lehet büntetlenül.

Szentnek is érezheti magát, anélkül, hogy megfeszítenék.

Mese az esőről:

Az asztalon a kávéfőző fémtestén két függőleges tompa fénycsík a délután. A félig elhúzott függönyön át a szemközti sárga falat szürkére satírozza a sűrű, vékony eső. Az erkélyen hajnalka kúszik felfelé a ferdén kifeszített zsinegeken. Az egyik előbbre tart, a másik hátrább. Mint az Angol Parkban rég a Regatta vízszugárral hajtott csónakai. De a végük úgy válik el a zsinegtől, levéltelenül, kicsit visszahajolva, mint a kígyó feje: szinte hallani csöndes sziszegésüket. Esik. Esik idebent is, ha nem leszünk is tőle nedvesek. A színe, a súlya belénkivódik, mintha tapinthatatlanul is mindent víz itatna át. A levegőt. A lassan mélyülő homályt. A zongora halk hangjait, melyek oly nyirkosan billennek, mintha tele volnának vízzel. Esik.

Mennyiszer mondtam már, hogy szeretem szobából bámulni a lassú esőt. Vajon menthetetlenül mindig csak azt tudom szeretni, ami éppen távol van? Mindenről csak hinni tudom, hogy szeretem?

Nagy, megnyíló egekre vágyom, az esőtől megszabadult este nagy vörös fényeivel. S arra, hogy legalább egy pillanatra ne kelljen látnom az asztalon álló kávéfőző fémtestének egyre fakóbb csillogásán, hogy múlik az idő.

Nostalgie de Paris:

Hiszen élsz, megtanultad, hogy mindig csak ott lehetsz, ahol vagy, soha máshol. De itt azt is megtanulod, hogy ott sem lehetsz igazán.

Tudhattad volna, *hiszen élsz*, hogy nem lehet változtatni rajta: nem könyökölhetsz ki az időn, mint egy ablakon, s nincs olyan földalatti kazamata, amelyen át kilopózhatnál a térből, mint egy ostromlott várból.

De itt a szó megváltozik a szádon: kicsalogathatod jelentéséből, mint a csigát. Mert ahogy mész az utcán, pedig az utcán mész, ahogy itt vagy, pedig itt vagy még, máris szakadatlanul visszavágyol ide.

Itt megtanulod, hogy semmi sem igazán a tiéd.

Amit már régen tudhattál volna, *hiszen élsz*.

Mert nem lehet megint a tiéd, ami tiéd, nem lehet mindig a tiéd ez sem, mint semmi más. Váratlan kalandod az őszi alkonyattal, pohár borod rubintja a napsütött kerek asztal foglalatában a teraszon, titkos találkozó a föld minden bőrszínével, képek meredélyei, könyvek vízese, kövek eleven mágneszalagja, amelyre fel van véve az idő...

Sose kínzott jobban a vágy utána, mint most, hogy a tiéd. Mert nem lesz többé a tiéd soha.

Üres poggyással jöttél könnyedén, most verejtékezve cipeled éppoly üres poggyásodat a pályaudvarra.

Megint szegényebb lettél azzal, amivel mindig szegényebbek leszünk, *hiszen élünk*: az idővel. Csak az időt színültig töltő semmivel, a vágyaiddal lettél újra gazdagabb.

Hiszen itt sem tehetél mást, csak éltél.

Mese arról, ki hogyan szeret:

Van, aki azt hiszi, tehet, amit akar, hisz szeretik.
Van, aki azt hiszi, tehet, amit akar, hiszen szeret.
Van, aki úgy érzi, minden tetteire vigyáznia kell, éppen mert szeret.
Van, aki úgy érzi, minden tetteire vigyáznia kell, éppen mert szeretik.
Van, akinek számára a szerelem határos a gyűlölettel.
Van, akinek számára a szerelem határos a szeretettel.
De van olyan is, aki a szerelmet összetéveszti a szeretettel, s nem érti, hogy mások feleletül a gyűlölettel tévesztik össze a szerelmet.
Van, aki úgy szeret, mint az országútra tévedt nyúl, amely a fénycsóvák csapdájába esett.
Van, aki úgy, mint az oroszlán, amely széttépi azt, amit szeret.
Van, aki úgy szeret, mint a pilóta a várost, amelyre bombáit ledobja.
Van, aki úgy, mint a radar, amely a repülőök útját vezeti a levegőben.
Van, aki békésen szeret, mint a kecske, amely hagyja, hogy megszopja az éhező kisgyereket.
Van, aki vakon, mint a másikat alaktalanságába nyelő amőba.
Van, aki esztelenül, mint az éjszakai lepke a lángot.
Van, aki bölcsen, mint a medve a téli álmot.
Van, aki önmagát szereti másban, s van, aki önmagában azt a másikat, akivé maga is válik általa.

Karafiáth Orsolya: Vigyázz rá, föld. Óvjátok, istenek.

A rossz törvények működésbe léptek.
A félelmet elrendezem magamban.
Nyilván a front. A hirtelen meleg.
Váratlan romlás. Helyrehozhatatlan.

Példákat persze könnyedén találok.
Jót, rosszat — mindegy is talán.
Neki.

Erőm, mert volt... Most a duplája kell.
Engem lehet, hogy nem kell félteni.

De ő? Benne nem volt erő soha.
Ebben az egyben nem tévedhetek.
Rá eztán is mindig figyelni kell.
Vigyázz rá, föld. Óvjátok, istenek.

Ne lássa át, miképp hagyott
magamra.
Ne tudja meg, hogy közben mennyit
ért.

Felejtse el, hogyan laktunk mi együtt:
az ősz, s a tél rohadtabbik felét.

Legyen munkája; menjen stúdióba;
találjon rá, akit majd megszeret;
és végre egyszer nyerjen már
csocsóban...
vigyázz rá, föld, óvjátok, istenek.

Ne sejtse meg, e sok jó honnan kél,
csak egyszer-egyszer jussak még
eszébe.

Ha másról nem is -
- de inkább mégse.

Őszülni kezdett. Álljon jól neki.
A többi törvényt én bevállalom.
Öregszem ám, mióta nem szeret.
Nyár jön. „Lehull rólam az oltalom.”

Gyerekszáj

A játszótéren futkározó gyerekcsapat láttán egy anyuka – felismerve a szülők vonásait - diadalmasan rámutat az egyik gyerekre:- Fogadjunk, hogy Te Virágh fiú vagy!

Mire a fiú így védekezik:- Pedig most nem is verekedtem.

- Holnap dől el, hogy a Kovács Laci vagy én vagyok-e az erősebb az oviban!
- mondja Pisti.

- Tudod kisfiam, az az igazán erős ember, aki nem üt vissza – mondja az anyja. Aztán úgy gondolja, talán korai még egy négyéves emberkének ez a kemény beszéd. Ám Pisti pár nappal később, miután nővérét jól felcukkolta, hátrálva így csillapítja ellentámadásba lendült testvérét:

- Tudod, az az erős, aki nem üt vissza... az az erős, aki nem üt vissza.

Az ötéves Szabi a hideg templomban dideregve nézi a betlehemi barlangot, majd így fohászkodik:- Na, most leheljete marhák!

Esti ima: Én Istenem, jó Istenem, lecsukódik már a fejem.

Bódás János: Mi a legszebb a tavaszban?

Szép a nap. Fészkekben
a sok friss tojás.
Ibolya a fűben,
illat, ragyogás.
Fecskék cikázása,
gólya-körözés.
Lányok kacagása,
friss szerelmek... És
szép, hogy fűvet, fákat
s szíveket is áthat
valami varázs.

S legszebb, hogy van Húsvét,
van feltámadás!

VICCOLDAL

A vállalkozó a falat üti a börtönben:

- Az ügyvédemmel akarok beszélni!
- Semmi gond, – hangzik a válasz- de a másik falon kopogjon, mert az ügyvéd úr abban a cellában ül.

Egy betöréssel vádolt pasas mellé hivatalból rendelnek ki védőt. Az ügyvéd felkeresi zárkájában a gyanúsítottat.

- Az a gond, hogy maga nem tudott eddig alibit igazolni. Gondolkozzék el egy kicsit: biztos, hogy senki sincs, aki magát a rablás idején látta?
- A vádlott elgondolkodik, majd így felel: - Hála istennek senki.

Ügyvéd beszámol védencének:

- Van egy jó és egy rossz hírem, melyiket mondjam először?
- A rosszat, ügyvéd úr.
- Sajnos a laboreredmény szerint a maga vére megegyezik a gyilkosság helyszínén talált vérmintával.
- És mi a jó hír?
- Alacsony a koleszterinszintje.

Egy nemrég megözvegyült asszonytól kérdezi a szomszédja:

- Találtál-e már egy jó ügyvédet, aki az örökséged ügyében intézkedik?
- Jaj, ne is említsd az ügyvédeket! Annyi bajom van az örökséggel. Néha már azt kívánom, bárcsak ne halt volna meg a férjem.

- Mi lesz Hófehérkéből, ha megfogja a magasfeszültségű áramvezetékét?
- ???
- Hamupipőke.

- Miért mennek a szőke nők egyszerre 19-en moziba?
- ???
- Mert 18 alatt nem ajánlott a film...

Az orosz és az amerikai elnök együtt elmennek egy jóshoz. Megkérdezi az amerikai, hogy mi lesz az USA sorsa 20 év múlva. A jós azt mondja:

- Pontosán nem látom, de egy vörös zászló lebeg a Fehér ház tetején.

Az orosz elnök megörül ennek, és ő is megkérdi, hogy mi lesz Oroszországgal.

- Azt sem láthatom pontosán, de egy vörös zászló lebeg a Kreml tetején is, és van alatta egy szöveg. - feleli a jós.
- És mi az a szöveg? - kérdezi az orosz.
- Azt sajnos nem tudom kibetűzni, mert kínaiul van.

Ha a tyúk a múltjába néz, akkor tojás; ha a jövőjébe, akkor leves ...

A bankigazgató rászól a biztonsági őrre, mert az öreg ismét néhány percet késett a szolgálatból. - Pista bácsi! Vegye tudomásul, hogy a bankban a pontosság ugyanolyan fontos, mint... mint a katonaságnál! Volt maga katona?

- Igen kérem, voltam.

- Na, és mit mondott magának az ügyeletes tiszt, amikor késve ment be a laktanyába?

- Azt, hogy "Alezredes elvtárs jelentem, a zászlóalj felsorakozott..."

25 évvel ezelőtt arra vágytam, hogy keressek 60.000 forintot havonta és legyen egy 1986- os évjáratú Golfom. Mára mindez teljesült.

A skót azt kérdi a haverjától:

- Mondd csak, hogyan tudtál leszokni a dadogásról?

- Tudod, egy alkalommal háromszoros áron kellett Glasgow-ból Londonba telefonálnom...

A skót elmegy a fogorvoshoz. Hosszas vizsgálat után megszólal a fogorvos.

- Sajnos ezt ki kell húzni.

- Na és az mennyibe kerül? - kérdezi a skót.

- 6 font.

- Ilyen drága? És ha csak meglazítaná?

- Mi lesz abból, ha két busz összeütközik?

- Két rombusz.

- Melyik a legnépszerűbb télen űzött sportág?

- A hosszútávfutás

- Mi a neve a nagyon kemény sajtnak?

- Cementáli.

- Mi az aperitif ellentéte?

- Az utó-pia.

- Milyen a falusi harci kutya?

- Ólbul!

- Mi lesz a tehén és a macska keresztezéséből?

- Mú-mia.

- Mi lesz a mackó és a narancs keresztezéséből?

- Pandarin.

- Miről lehet felismerni a számítógépes (internetes) kalózkodat?

- Webhely van az arcukon.